

Kareltje de Stoutte

NEL DEN HOLLANDER

KARELTJE DE STOUTE

KARELTJE DE STOUTE

DOOR

NEL DEN HOLLANDER

W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

Geïllustreerd door Kees van Lent

Zodra juffrouw Groen de overgordijnen van haar slaapkamer opentrekt, ziet ze het.

Dát wordt een stralende zonnedag!

De radio had het gisteravond toch wel goed geraden, nou.

Vlug doet ze het draairaam aan de tuinkant helemaal open en haalt heel diep adem.

Verrukkelijk! Wat ruikt het buiten lekker. Net of je ergens komt, waar een bruiloft is. Nou ja, eigenlijk is het precies andersom, lacht ze zich zelf uit.

Op een bruiloft ruikt het naar dát. Oók naar bloemen en planten en naar vochtige aarde.

Alle mensen! Moet je die vogels eens blij te keer horen gaan.

Tsjiep, tsjiep, tsjiep!

Tsjieperde-tsjieperde-tsjiep!

Wat een gekwinkeleer en gejubil!

Het lijken wel schoolkinderen, die vóór schooltijd met elkaar aan het stoeien zijn, vindt juffrouw Groen.

Die kunnen dan vaak ook het hele schoolplein zo erg op stelten zetten, weet ze nog o zo goed uit ervaring.

Nou, 't ís ook een weertje om er bij te gaan zingen en juichen.

Wat een temperatuurtje!

Je voelt totaal geen enkel koud zuchtje zoals gisteren nog.

Je zou gewoon . . .

Ineens heeft juffrouw Groen een plan.

Ja, dát gaat ze doen! Met lijn elf naar de Plassen!

Ze gaat er de hele dag op uit.

Lekker de zon in en koffie drinken ergens op een terrasje.

Zo'n dag moet je waarnemen.

En zij kán die nu waarnemen, want zij heeft nu immers haar hele verdere leven vakantie!

Ja écht! Ze hoeft nooit meer te werken. Nooit meer

naar school. Nooit meer de kinderen les te geven. Dat heeft ze wél zevenenveertig jaar achter elkaar gedaan. Maar dat hoeft nu niet meer.

Al twee maanden lang niet.

Want tóen was ze al met pensioen gegaan, zoals je dat noemt.

Denk je dat eens even goed in.

Altijd vakantie!

Om van te watertanden.

Met zulk prachtig weer zéker!

Na een klein uurtje: Kijk, kijk! Daar gaat juffrouw Groen al door de Larixlaan, waarin zij woont. Met pittige pasjes trippelt zij er van door, op de tram af.

De slager op de hoek ziet haar langs zijn etalageruiten gaan.

„Toe maar,” zegt hij tegen zijn knecht naast hem. „Kijk die juffrouw Groen er vandaag eens hups uitzien. Heeft zeker ook de lente in haar hoofd. Dat zie je zo.”

Piet de knecht kijkt vlug even op van de gehaktmolen. Hij fluit goedkeurend tussen zijn tanden en zegt prijzend: „Nou, nou . . . Nieuw mantelpakje . . . nieuw hoedje . . . voor mekaar, hoor.”

Maar mevrouw van Dam, een klant die net aan karbo-naadjes geholpen wordt, kijkt ook snel naar buiten.

Juffrouw Groen? denkt ze. Die kent zij o zo goed. Daar zat ze vroeger bij in de eerste klas. En nu hebben twee van haar eigen kinderen ook al les van haar gehad. O ja, daar loopt ze!

Ook mevrouw de Wit knikt prijzend als zij haar oude juf een tijdje nakijkt. Piet heeft gelijk. Ze ziet er wel tien jaar jonger uit dan anders.

„Gek hè,” zegt ze. „Wat scheelt dat toch, of je iemand in een ruime dikke winterjas ziet, of zó . . . Ik zou haar bijna niet meer kennen . . .”

De beide slaggers knikken.

„Die geniet maar fijn van haar pensioentje,” zegt de baas lachend. „Daar ben jij vooreerst nog niet aan toe, Piet.”

Piet trekt maar eens een gek gezicht terug. Hij is dat spotten van z'n baas gewend.

„'k Zou anders best willen, dat ze nog bij m'n kinderen op school was . . .” zegt mevrouw van Dam. „Dat gaf me altijd zo'n vertrouwd gevoel. Want o, die Wim van mij! Dat is toch zo'n boefje tegenwoordig. Hij zit nu bij een piepjonge meester, maar dat kun je merken, hoor.”

„Kom nou,” protesteert de slager met een harde klap op z'n karbonades. „Uw Wim een boef? Kom nou. Altijd een keurig net ventje hoor, als hij hier in de zaak komt.”

„Absoluut,” zegt Piet ook.

Mevrouw van Dam straalt!

„Echt?” vraagt ze. „Maar hij heeft me anders een vriendje! Dat is me er toch een! Die zit nu al zowat drie jaar bij hem in dezelfde klas. Nu in de derde. Man, die twee zijn niet van elkaar af te slaan, zeggen ze wel eens.” De slaggers schieten gelijk in de lach.

„U bedoelt die Karel Prins? Die jongen van de dokter?” vraagt de baas.

„Ja precies. Wat die allemaal verzint . . .”

De slager tuit z'n lippen goedig naar voren.

„Komt hier ook vaak, dat knaapje. Best een leuk knulletje. We moeten altijd om hem lachen, hè Piet?”

Piets mondhoeken gaan guitig de hoogte in. Zo krijgt hij een echt ondeugende toet.

„Ach mevrouw,” zegt hij, „ik was zelf vroeger ook zo'n heilig boontje niet . . . Als ik u alles vertellen moest, wat ik allemaal voor geks uitgehaald heb, vroeger . . . toen 'k óók zo'n jaar of acht was . . .”

„En is-ie nou toch nog niet aardig terecht gekomen?” vraagt zijn baas, terwijl hij z'n knecht een keiharde klap op z'n schouder geeft.

Die arme Piet zakt er bijna van door de grond.

„Au!” kreunt hij overdreven met een gemaakt van pijn verwrongen gezicht: „Au! Nôu ben 'k voortaan helemaal scheef! Au!”

Tja, slaggers hébben harde handen! Maar pal er op lacht het slachtoffer al weer vrolijk.

„Aansteller,” grinnikt mevrouw van Dam.

Ondertussen is juffrouw Groen al een heel eind verder de laan in. Aan het eind staat een tram van lijn elf. Die moet ze precies hebben. Als ze die tenminste nog haalt. Even doorspurten maar.

Ja, ze boft. Juist als ze puffend haar voet op de treeplank zet, gaat de bestuurder op weg naar zijn stuurstoel.

Nog een paar tellen en daar tjingelt de tram al weg.

Met juffrouw Groen erin, op een fijn plekje voor 't raam.

Rijden maar, denkt ze. Heerlijk!

„Ting-ting-ting!” doet de bestuurder vrolijk met zijn voet op de bel.

Er is wel geen kip op de rails te zien, maar dat mag niet hinderen.

Dat is zijn manier om uiting te geven, dat het leven best leuk is op zo'n mooie lentedag. Veel plezier, juffrouw Groen!

Maar diezelfde dag, zo om een uur of één die middag, krijgen er nóg een paar het te pakken.

Van de lente, wel te verstaan.

Dat zijn twee schooljongens, die we al kennen, namelijk Wim van Dam en Karel Prins.

Precies, die twee onafscheidelijke knapen, zoals mevrouw van Dam hen vanmorgen bij de slager noemde. Tja, die moeten op die mooie middag gewoon naar school, hè. Net als Piet de slager zijn die twee ook nog niet aan hun pensioen toe.

Maar gelukkig lopen ze op weg er heen er lekker luchtig bij. Allebei mochten ze onverwachts hun zomerjassen aan. Van die fijne dunne, omdat het weer ineens zo omgeslagen was.

Pff! Wat is het warm daar in die Larixlaan. De zweetdruppeltjes staan ervan op hun neuzen.

„Pfff!” Wim veegt ze vlug weg met zijn mouw. „Ik stik zo wat,” zegt hij tegen Karel. „Jij ook?”

Ja, Karel net zo goed.

„Weet je wat ik wou?” zegt Wim.

„Ik wou dat deze weg helemaal van gras was . . . Van dat lekkere koele gras, weet je wel? Dan zou ik verder helemaal kopjeduikelend naar school rollen . . .”

Karels ogen lachen. Hij ziet het al. Nou, wat hém betreft, hij voelt er meer voor om op hol te slaan. Met harde gillen erbij.

En zo dan maar doorrennen tot je niet meer kan . . .

Maar och arme, het één noch het ander van die fantasieën is uitvoerbaar.

Die Larixlaan is nu eenmaal geplaveid met steenharde tegels. Daar valt niet zonder pijn over te rollebollen.

En wat Karels verlangen betreft: in die bewuste laan moet je zó vaak een dwarsstraat passeren! En dan eerst zó drommels goed uitkijken, dat keihard „rennen” er heus niet bij is. Laat staan, dat je ongestraft langs een rood stoplicht komt.

En dan ineens, als ze voor de zoveelste keer op het verkeer moeten wachten, houdt Karel het niet langer uit. Hij wil hier weg!

Weg van die toeterende en denderende auto's en die lawaaimakende trams. Hij wil naar waar het stil is. Naar waar je naar de mooie blauwe lucht kan kijken en waar je geen benzinedamp ruikt.

Hij snuift vies door zijn neus en zegt dan plotseling tegen Wim: „Ik heb helemaal geen zin om vanmiddag naar dat apehok te gaan . . . báh!”

Wim moet grinniken om dat „apehok”. Hij kijkt z'n vriendje een beetje spottend aan.

„Zal je niet veel helpen, jochie. Vóór ik vanmiddag weging, zei ik dat ook al tegen m'n moeder. Ja, natuurlijk geen „apehok” erbij . . . maar die zei: „Zin of geen zin . . . 't zal toch moeten. Plicht is plicht . . .”

„Plicht,” moppert Karel minachtend.

„Wat is nou plicht? Altijd die vervelende sommetjes maken zeker en van die snerttaallesjes . . . Báh! Dinsdagmiddag is toch al de saaiste middag die erbij is. Als we nou nog gym hadden . . . of tekenen . . .”

„We hebben lezen geloof ik, hè?” weet Wim. „En zingen . . .”

„Ik kan allang lezen, hoor!” schreeuwt Karel. „Geef mij maar liever de zon en de frisse lucht!”

In z'n hart vindt Wim dat Karel groot gelijk heeft. Hij is het er zelfs roerend mee eens. Maar wat doe je er aan?

Met een eigenwijs gezicht houdt hij de palmen van zijn handen open voor zich uit en zegt met een gekke stem: „Ja jongetje, zo is het leven nu eenmaal . . .”

Maar Karel is te ontstemd om ook maar even om die malligheid te kunnen glimlachen. Hij blijft gewoon doormopperen.

„Trouwens,” begint hij opnieuw met een van z'n stopwoordjes: „Trouwens, als 't zulk fijn weer is, ga je toch niet binnen zitten. Dat kun je doen als 't regent of zo. 't Regent vaak genoeg. . .”

„W . . . weet je, w . . . waar ik zin in zou hebben . . .?”
Wim wacht nieuwsgierig af.

„Nou?”

„Ik wil naar de Plassen en daar naar 't vissen en zeilen gaan kijken . . . Doen? Ga je mee? Jò, ik ruik het daar al . . .”

Wims ogen puilen bijna uit van verlangen. Water? Vissen? Bootjes? Dat zijn nu precies de dingen, waar hij maar één woord voor weet: héérlijk!

Hij ziet zich al bij de Bergse Plassen rondscharrelen. Hij krijgt er zo'n ontzettende zin in! Maar toch zegt hij flink: „Ja fijn, dóen we morgen, hè? Als we vrij hebben . . .”

„Morgen? Ga nou! Morgen regent het misschien wel weer. Trouwens, ik heb er nú zin in! En jij net zo goed, zeg maar eerlijk . . .”

Ja natuurlijk heeft Wim er nu ook zin in, wie zou dat niet? Maar hij is ook een bedachtzaam jongetje. Hij gaat zo maar niet over één nacht ijs, noem je dat.

Hij zegt: „En als de meester dan vanmiddag de absenten opneemt?”

„Gekkie, dat vergeet deze meester o zo vaak. Als 't nou juffrouw Groen nog was . . .”

„Maar als hij het nu niet vergeet?”

„Ach zeurpiet, dan zeg je gewoon dat je . . . dat je ziek was of zo . . . En dan zeg ik, dat ik naar de tandarts moest van m'n vader . . .”

„Já-a!” doet Wim met een minachtende draai van zijn hoofd, „’k zal me daar een beetje gek zijn en er om gaan staan liegen! Ik kijk wel uit!”

Hij denkt gelijk aan zijn moeder. Zou die dat even erg vinden, als zij dat zou horen. Bij de gedachte alleen al voelt hij dat hij een kleur krijgt.

„Nou, ik doe het dan wél,” beslist Karel plotseling „En ’t is trouwens helemaal niet zo erg voor één keertje. Als je er nu dom van werd . . . Man, de meester zal wat blij zijn, dat ik er eens een keertje niet ben. Alvast één grote lastpost minder voor hem.”

Zonder dat Wim het zelf beseft, komt hij door die lef van Karel wel wat lossier in z’n schoenen te staan. In zijn „plichtschoenen” wel te verstaan. Het is in ieder geval zó, dat hij er ook hoe langer hoe minder voor gaat voelen om straks tussen die vier klasmuren te gaan zitten. Met zelfs de ramen donker door de Luxaflex.

Een broeikas wordt het daar dan altijd. Een echt suf en saai gedoe.

Karel ziet best, dat zijn vriendje bijna door de knieën gaat. Daarom trekt hij hem stevig aan zijn mouw en zegt dwingend: „Kom nou maar mee. Gaan we hier linksaf en nemen we verder de Bergweg. Zijn we er binnen een half uurtje met de benenwagen . . .”

„M . . . m . . . maar als het nou uitkomt, jò . . .”

„We gaan toch geen kwaad doen, bangerd!” schreeuwt Karel ongeduldig. „Niemand of niets doen we kwaad. We gaan toch niet stelen . . .”

„J . . . jja, m . . . maar ik ga er niet voor liegen . . .” houdt Wim vol.

Want dat dat wél een kwade zaak is, heeft zijn moeder er wel zó diep bij hem ingepompt. Dan gaat áltijd onmiddellijk zijn geweten meespreken.

Besluiteloos blijft hij daarom nog even staan wikken en wegen . . . Wél doen? Toch maar doen? Of liever toch maar niet . . .

Dan hakt Karel de knoop gewoon door. Hij zegt dreigend: „Nou goed, dan doe je 't niet. Ga 'k alleen. Jij bent ook altijd zo'n zoeterdje. Jij durft nooit eens wat . . .”

„Ik durf best, maar . . .”

„Ach jò, hou op. Weet je wat jij bent? Een echt slap papkindje. Dát ben jij! Bijna negen jaar en durft niets . . . die baby . . .”

Bij die scheldwoorden beginnen Wims ogen kwaadaardig te fonkelen. Papkindje? Slap? Hij? Dat moet hij nog eens durven zeggen!

Maar dat doet Karel heus niet. Die keert zich eenvoudig om en loopt gewoon weg. Of er geen papkindje meer voor hem bestaat.

Dat is zijn kracht, weet hij o zo goed. Wim kan daar nooit tegen.

Zó brengt hij hem uiteindelijk toch altijd, waar hij hem hebben wil. Zie je wel, daar komt hij al mee. Nog wel een beetje als een bang hondje met de staart tussen de poten . . . maar hij kómt. Dácht hij het niet? Ja hoor, de verleider heeft het weer gewonnen. Wim loopt mee, ook linksaf. Ook het verkeerde pad op. Wel houdt hij eerst nog wat mokkend afstand, maar volgen doet hij. Tja, sterke magneten kunnen nu eenmaal goed trekken. Voor de brave Wimpie het weet, schiet hij eraan vast. Domme domme Wimpie!

Tóch een beetje slap, zoals Karel daarstraks al zei . . . ?

Zoals pientere Karel'tje het van te voren uitgerekend had, lukte het precies. Want werkelijk na een flink half uurtje stevig doortippelen zitten de twee spijbelaars al aan de waterkant. Op een oud, half vermolmd houten steigertje, aan de Bergse Plassen.

Hun benen laten ze naar beneden bengelen. Daar rusten ze lekker van uit, vinden ze. En het kan nog net zonder dat hun schoenzolen het water raken.

„Zitten we hier even moorddadig?” vraagt Karel genietend. „'k Vind water altijd het fijnste. En jij?”

Wim knikt instemmend.

De vrede is weer helemaal getekend en hij vindt dit hier ook het heerlijkste wat er bestaat. Nog leuker zelfs dan op een voetbalveld zitten.

„'k Zou er zó wel in willen springen,” zegt Karel weer.

„Ik ook . . .”

Het is lekker rustig aan de Plas. Een groot verschil met 's woensdagmiddags. Dan krioelt het er meestal van de kinderen. Maar nu hoor je niets dan het zachte gekabbel van het water tegen de paaltjes van het vlondertje.

„'k Wou dat ik een hengel bij me had,” zucht Wim opeens. „Oei,” dan bleef ik hier de héle middag vissen, jò . . .”

„Zou je toch ook een potje of zo bij je moeten hebben. Om de gevangen visjes in te doen, mannetje,” zegt Karel lachend.

Dat is waar.

„Kijk eens Wim! Zie je dat? Daar zwemt een hele zwerm piepkleine visjes! Dáár! Allemensen, wat is het water hier helder!”

Wim bukt zich direct. Hij speurt goed met z'n ogen waar Karel wijst.

„Ja-a!” schreeuwt hij hard. „k Zie ze ook!”

Ontelbaar veel visjes ziet hij door het water glippen.

„Wat een vaart hebben die dingen, hè? Ze zwemmen minstens honderd kilometer per uur, jò . . .”

„Misschien nog wel meer,” denkt Karel. „Ik ga ze opscheppen met m'n hand. 't Zijn vast kikkervisjes . . .”

„Ja . . . en stekeltjes zitten er ook tussen . . . Kijk maar naar die puntjes op hun ruggen . . .” Wim raakt helemaal enthousiast. Hij bukt heel diep voorover.

„Zie je die met die vuurrode buikjes . . .? Dat zijn de mannetjes . . ., zegt m'n vader. Die krijgen ze altijd in het voorjaar . . .”

„O ja?” zegt Karel. „Wist ik niet . . .”

„Weet je wat?” roept Wim opgetogen. „Ik ga er een stuk of tien van in mijn zakdoek doen! Stop ik ze thuis in een jampotje . . .”

„Gekkie, dat kan toch niet,” waarschuwt nuchtere Karel direct. „Dan zijn ze toch zeker al lang allemaal dood! Vissen kunnen toch niet zonder water, suffie . . .”

„O ja, dat is waar ook. Nou goed, laat ze dan maar. Maar morgen, als we weer gaan, nemen we allebei een pot mee, hè? Of een grote plastic zak . . .?”

„Ja goed,” knikt Karel.

„En een schepnet. Ik heb er nog één. Hoef je het niet met je handen te doen . . .”

„Tof jò! En dan worden het misschien wel echte kikkers . . .”

„Als je ze tenminste voer geeft . . .” zegt Karel weer praktisch.

„Wat voor voer?”

„Ik denk luizen . . . of gewoon gedroogd visvoer dat je

in een winkel koopt. Je weet wel, zo'n winkel waar ze aquariums en vogeltjes verkopen . . . en witte muizen en zo."

Ja, Wim weet wel zo'n zaak.

Dan kijken ze weer een tijdje stil de Plas over. Tot Karel weer begint: „Fijne boot daar, hè? Met die gele zeiltjes. Die man die er in zit, kan het goed, zeg.”

„Nóu, 't is net of hij er telkens bijna uitvalt. . . ”

„Als ik veertien ben . . . of twaalf . . . vraag ik of ik ook zeilles krijg. Net als m'n neefje. Die gaat wel eens een hele week naar Friesland. Om het daar goed te leren.”

„O ja?” zegt Wim met bewonderende ogen. Goeie, zo-iets als Karel daar vertelt lijkt wel op een sprookje. Zal dát allemaal veel geld kosten! Hébben ze bij hem thuis niet, hoor. Z'n vader zal hem zien aankomen . . .

„Zeg Wim,” zegt Karel weer even later, „moet je je ogen eens bijna helemaal toeknijpen. En dan door de spleetjes heen héél ver kijken. Mooi jò, al die kleuren . . . Heel wat mooier dan een zwart schoolbord,” grinnikt hij er achteraan.

Maar dat laatste had hij er juist beter niet achter kunnen zeggen. Want nu trapt hij per ongeluk precies tegen Wims zere been. Z'n geweten-been, om zo te zeggen.

Zie je wel, daar heb je 't al.

„Hè jò, zeg nou niet . . .,” roept die opeens met een benauwd gezicht.

„Wat niet?”

„Nou, van dat schoolbord . . . ik was het nou net bijna helemaal vergeten . . . ”

„Wat vergeten . . . ?” Karel snapt het echt niet.

„Nou . . . dat ik . . . dat we . . . dat we 't stilletjes doen hier . . . dat we eigenlijk . . . ”

„O,” zegt Karel minachtend. „Bedoel je dát? Jò, wat zou dat nou? Je lijkt wel een meisie jij . . . ”

Wim zegt maar niets meer.

Wat dat zou? Heel veel!

Hoe verrukkelijk het hier ook is, nu hij opeens weer aan z'n ondeugendheid denkt, gaat de lekkere smaak er gelijk helemaal van af. Oei-oei! Als zijn vader erachter komt . . . Oei-oei . . .

Ondanks het koesterend warme zonnetje kruipt er gelijk een naar koud rillinkje over z'n rug.

„Hoe laat zou 't nu al zijn?” wil hij opeens weten . . .

„Hoe laat? Weet ik veel . . .” antwoordt Karel onverschillig. „'k Heb de tijd, hoor.”

„Nou maar ik dan niet. Ik moet om kwart over vier thuis zijn. Als je dat maar weet. Net als altijd. Hoe laat moeten we hier dan weg?”

„'t Is vast nog lang geen drie uur, zeurpiet,” snauwt Karel nijdig terug. „Krijg je 't weer?”

4

Een eindje verderop zit een hengelaar. Daar zit Karel al een tijdje in spanning naar te turen. Als die man óptrekt . . . zit hij te denken . . . En ja hoor! Daar gaat het snoer opeens hoog de lucht in. Zit er wat aan?

„Já-á-á!” schreeuwt Karel keihard.

„Já-á! Hij heeft er een! Kom mee, Wim! Kijken, wat het is en wat die man er mee doet! Kóm!”

Natuurlijk weer zonder antwoord af te wachten, rent hij op de visser toe. En even vanzelf volgt Wim hem weer na. Ze zien, hoe de man de gevangen voorn van het haakje haalt en daarna in een emmertje met water mikt. Floep, deksel erop. De jongens horen het visje spartelen. Ze zien gelijk ook, dat de hengelaar een nieuw stukje

deeg aan de haak doet en met een flinke zwaai zijn hengel dan weer ver over het water slaat.

„U had geluk, meneer,” zegt Karel bewonderend.

„Hebt u er al veel?”

„Een stuk of drie pas . . .”

„Zit u hier al de hele dag?”

„Zowat wel, ik heb maar eens een snipperdag genomen. 't Was zulk buitengewoon mooi visweertje vanmorgen . . .”

Karel knikt. Hij begrijpt zoiets volkomen. Gaat hij later ook doen, als hij groot is. Reken maar.

Wim zegt niets. Die staat er maar stil bij. Hij zou het gewoon niet durven, om zo maar tegen een vreemde meneer te gaan staan praten.

„En jullie?” vraagt die man opeens. „Moeten jullie eigenlijk niet op school zitten vraag ik me af. 't Is toch dinsdag vandaag?”

Hij kijkt de jongens wat onderzoekend aan. „Hoe zit dat? Zeg eens op . . .”

Wim schrikt zich het wiedewietje. Hij wil opeens weg. Zo vlug mogelijk zelfs.

Maar Karel blijft rustig. Die vindt het vanzelf ook nare vragen, maar hij heeft heel gauw zijn weerwoordje klaar, dat doorgewinterde leugenbrokje.

„O, onze meester is ziek en daarom hebben wij vrij, hè Wim?” liegt hij met een stalen gezicht.

Wim wordt zo rood als een pioen. Hij zegt er geen ja of geen nee op, maar wel fluistert hij gauw, een beetje laf aan Karels windjak trekkend: „Kom nou mee, jò.”

Goed, Karel wil best mee. De grond wordt hem eveneens iets te warm onder z'n schoenzolen. Maar dat moet je nooit laten merken, vindt de slimmerd.

„Dag meneer,” groet hij zo gewoon mogelijk. „We gaan maar weer eens . . .”

De hengelaar lacht stiekem wat voor zich heen. Hij heeft het best door, dat het geen zuivere koffie is met

die twee. Moest je die ene een kleur zien krijgen. Toch laat hij de jongens niets van zijn argwaan merken. Ook zo gewoon mogelijk zegt hij: „Dag jongens! Niet in zeven sloten tegelijk lopen hoor!”

En Karel kan bij die woorden ook nog een knipoog van verstandhouding krijgen. Uitgerkend Karel.

„Dag meneer, goede vangst verder,” durft die rekel nog terug te wensen met het onschuldigste gezicht van de wereld. Maar . . . als zij daarna al een poosje doorgelopen zijn en de hengelaar hem niet meer horen kan, snauwt hij woedend tegen zijn vriendje: „Wat ben jij toch een sufferd, zeg. Waarom zéi jij nou niks? Nou geloofde die vent ons niet, kon je zo zien . . .”

„'k Zal een beetje gek zijn,” doet Wim stoer. „'k Ga er niet om staan liegen, dat zei ik je toch al . . .”

„O nee?” hoont Karel adrem terug. „Als je dan maar weet, dat je met niets zeggen net zo goed liegen kan, ventje. Je liegt pas niet, als je ergens helemaal eerlijk voor uit komt, o zo.”

Ja, die zit. Dat moet Wim in zijn hart eerlijk toegeven. Nu staan ze weer quitte. Maar hij wil dat niet openlijk bekennen. Daarom zegt hij maar niets meer.

Ze lopen achter elkaar een eind verder de Plas langs. Je zou er helemaal omheen kunnen als je wilde. Maar dat is zo'n eind. Daar wil Karel zelfs niet meer aan beginnen.

„Hoe láát zou 't nou zijn?” begint Wim na een paar minuten weer opnieuw te zeuren. „Ik moet . . .”

Karel ontploft er bijna van. „Als je nou niet . . .” wil hij gaan schelden. Maar verder komt hij niet.

„Kom mee!” sist hij tussen zijn tanden. „Kom mee . . . een smeris! Linksom! Gauw!”

Automatisch doet Wim wat hem bevolen wordt. Een smeris? flitst het door zijn gedachten. Nou, wat zou dat? Ze doen toch zeker niets . . .

Maar als het gevaar geweken is en de agent niet eens naar hen kijkt, zegt Karel hijgend: „Stel je voor, dat hij

ons te pakken had gekregen, zeg. Waren we er dan even vies bij geweest!"

Wim snapt er geen biet van. Erbij geweest?

Karel ziet het aan zijn onnozele gezicht. „Jò, die henge-
laar zou ons toch verraden kunnen hebben, snap je dat
nou niet, sufferd. Konden we mee naar het bureau!
Brrr! Dank je vriendelijk!"

Wims ogen lijken wel op steeltjes te staan. Zó verbijsterd
kijkt hij z'n vriendje aan.

Naar 't politiebureau? Hij? Bij de gedachte alleen al
wordt hij een beetje misselijk. Hij trekt wit weg en
moet heel erg slikken. Hij voelt opeens neiging om het
heel hard op een lopen te gaan zetten. Hij wil naar huis!
Die hele spijbelarij hangt hem al lang meters ver de
keel uit.

„'k Wil naar huis . . ." bibbert zijn stem. „Hoe laat is
het nou . . .?"

„'k Ga nog eens met jou uit, zeg," snauwt Karel. „Man,
doe toch niet zo vervelend aldoor. Er is toch niets ge-
beurd! Het is nu weer voorbij."

Meewarig schudt Karel zijn hoofd. Wat heeft die Wim
toch een hazehartje.

„Weet je wat?" belooft hij daarom weer goedig: „Zie je
dat restaurant daar, met dat terras ervoor?"

Ja, Wim ziet het.

„Met die stoeltjes en tafeltjes?"

„Ja, daar hebben ze vast wel een klok. Kunnen we daar
even gaan kijken, goed dan?"

Ja goed. Eerder heeft hij toch geen rust.

„'k Heb zo'n dorst," klaagt hij. „Jij ook?"

Nóu, of Karel ook dorst heeft. Hij kan bijna geen
spugje meer maken met die droge mond.

„Weet je wat we daar ook kunnen doen?" zegt hij.

„Nou?" vraagt Wim argwanend.

„Aan de mensen die op dat terras thee zitten te drinken,
om lege suikerzakjes vragen. Ik spaar ze . . ."

Wim trekt een ontevreden neus. Niets voor hem, hoor. Daar gaan lopen bedelen. Hij zou het niet durven en ook niet willen. Als je die zakjes nou nog drinken kon . . . Maar zoals van ouds wacht Karel weer niet tot zij het samen eens zijn. Hij schiet pijlsnel weg en Wim heeft hem maar weer te volgen.

Wel roept hij nog gauw achterom: „Kom nou mee, man! Misschien krijgen we er wel een paar volle bij!”

En Wim? Nou die stumpert toch maar weer mee. Wat moet hij anders?

5

Bij het restaurant aangekomen, speuren de jongens allebei door de ramen het gebouw in, zoekend naar een klok.

„Zie jij er één?” vraagt Wim in spanning.

Karel schudt van nee. Geen uurwerk is er te ontdekken.

„Ga jij het dan even aan die meneer vragen, daar bij dat tafeltje . . .” smeekt Wim.

Maar bij die vraag steekt Karel gelijk zijn tongpuntje tussen zijn lippen en knijpt hij één oog stijf dicht.

„Ik kijk wel zwaar uit,” zegt hij erbij. „En dan die kerel zeker weer vragen: „Zeg jongetjes, moeten jullie eigenlijk niet naar school?”

Hij maakt zijn stem overdreven vriendelijk, als hij die laatste zin zegt. Zoals sommige grote mensen wel eens bij kleine kinderen doen. Hij trekt er ook een gek gezicht bij, zodat Wim – of hij wil of niet – het uitproest van de lach.

Maar dat is gauw weer over, die pret.

Hoe laat het is . . . hoe láát het is . . . Dát wil hij alleen nog maar weten. Anders gaat hij onmiddellijk naar huis. Karel staat even te verzinnen . . . Wacht eens . . . dáár . . . dat slapende dametje daar . . . Onder die parasol. Dáár konden ze het wel eens bij gaan wagen . . . Per slot zijn oude dames lang niet zo gevaarlijk als mannen . . . of een agent . . . En wellicht kunnen ze daar ook voor suikerzakjes terecht.

Hij grinnikt als hij er op afgaat. Die oude dames willen niet dik worden . . . zegt z'n vader vaak. En 't is niet goed voor ze ook . . .

„Ja, bij die dáme durf ik het wel,” zegt hij tegen Wim.
„Kom maar mee . . .”

Oude dames zijn lang niet zo gevaarlijk als mannen, dacht Karel. Zal hem tegenvallen, die lefschopper! Want die oude dame daar . . . met dat hoofd helemaal voorover is . . . schrik niet . . . Dat is uitgerekend juf-frouw Groen! Ja, hun oude schooljuf! Ze zit daar heerlijk wat te dutten . . . Nog totaal onbewust van wie haar straks zullen komen belagen.

„Pff . . . pff . . .” hoor je alleen maar. Van haar gezicht is zo goed als niets te zien. Haar nieuwe hoedje lijkt wel op haar borst te staan inplaats van op haar hoofd. „Pff! Pff!”

Maar ook totaal onbewust van wat hún boven het hoofd hangt, komen de jongens even daarna vol verwachting bij haar tafeltje aan.

„Pff . . . pff . . .” horen ze ook. „Pff-pff!”

De spijbelaars moeten er een beetje om lachen, om die zachte slaap-plofjes. Maar daar zijn ze niet voor gekomen.

„Mevrouw,” begint Karel direct met een heel erg beleefde stem. „Mevrouw, heeft u misschien een leeg suikerzakje voor ons . . . ?”

„Eh . . . e . . . en weet u misschien hoe laat of het is?”
durft Wim nu ook.

Als door een bij gestoken, zó plotseling schiet het slapende hoofd van de oude dame de hoogte in. Twee grote, verschrikte ogen staren de jongens aan . . .

En dán . . . dan is het niet te vertellen, wie er op dat ogenblik het meest in de war raakt: juffrouw Groen of de jongens. Want geen van drieën kunnen ze hun ogen geloven! Wel vijf tellen staren zij elkander niet begrijpend aan. En dan duurt het nog een tijdje voor ze van hun verbazing bekomen zijn.

„Juffrouw Groen! 't Is juffrouw Groen!” bonkt het door de jongenshoofden . . .

„Wim en Kárel?!” flitst het door juffrouw Groens brein . . . Hoe komen die nu . . .?

Ze knippert er een poosje van met haar ogen. Maar toch

zegt ze gauw weer flink: „Ha die Wim van Dam! En Karel Prins . . . Jullie laten me schrikken, zeg. Ik zag jullie niet aankomen. Is het al over vieren? En de ober heeft nog zó beloofd, dat hij me om drie uur thee zou brengen . . .”

Wim en Karel staan daar maar. Als aan de grond genageld, zegt men wel eens. Van alles vliegt er door hun hoofden. Zullen ze gauw weglopen? Maar dat kan natuurlijk niet meer. En zeker niet bij juffrouw Groen. Sprakeloos staan ze daar maar te staan.

Tot . . . gelukkig, de ober er net aankomt met een volgeladen dienblad op zijn ene hand.

Van alles staat daar op: een theepot met een muts, een schaal met biskwietjes, een melkkannetje, kop en schotel, lepeltje én . . . suikerzakjes . . .

Hoffelijk zet hij het hele gevalletje voor juffrouw Groen neer en zegt: „Alstublieft mevrouw, mooi op tijd hè? Precies drie uur!”

Juffrouw Groen staart opnieuw niet begrijpend naar de jongens. Ze kijkt ook snel op haar polshorloge. Ja, dat klopt, drie uur . . .

Maar . . . maar . . . hoe kunnen die jongens dan . . .

Nogmaals kijkt ze Wim en Karel aan. Maar nu met echte schooljuffrouwenogen, die de jongens o zo goed van haar kennen.

Heel beteuterd kijken ze terug. Alsof ze voor straf bij jufs bureautje voor de klas staan.

„A-zó,” zegt juffrouw Groen dan alleen maar, „a-zo!” Ze begint dit hele zaakje dóór te krijgen.

Allicht. Waarom zou zij dommer zijn dan die hengelaar van daarstraks?

Dit zijn een paar ras-echte spijbelaars, weet ze opeens heel zeker. Wedden? Dat zie je toch zó aan die zondaarsgezichten.

Nog maar nét kan zij een lachglans in haar ogen bedwingen. Want, bedenkt ze gelijk ook: zijn die er dan even vies ingevlogen! Tjonge, wat zielig eigenlijk . . .

Wacht, ze zal eerst die ober even weghelpen. Ze knikt de man vriendelijk toe en zegt: „Dank u wel, ober. Het ziet er allemaal heerlijk uit. En zo mooi op tijd. Op ú kan een mens nog eens rekenen. Dat kun je lang niet van iederéén zeggen tegenwoordig . . .”

Bij die laatste zin kijkt ze haar oud-leerlingen één voor één nogal streng aan.

Een goed verstaander heeft immers maar een half woord nodig?

De ober-slaat zijn servet over de schouder en wil weer weggaan. Maar dan ruikt hij opeens nog méér verdienste. Pas op, denkt hij slim. Die kereltjes moet ik ook als klant zien te krijgen. Die komen hier zeker even bij hun oma langs. En als een goed zakenman zegt hij gediensstig tegen juffrouw Groen: „Voor uw kleinzoons soms ook nog wat brengen mevrouw? Limonade . . . of ijs . . . of gebak . . .”

Wat zegt die man nou? verbaast juffrouw Groen zich. Kleinzoons? Die twee boefjes daar? Moet je toch meemaken!

Maar ergens vindt ze het ook wel een koddig gehoor. Ze gaat er direct op in. En een beetje grinnikend vraagt ze met een lieve stem, zoals echte oma's dat ook zo kunnen: „Wel ja, laten we dat doen . . . Wat willen jullie jongens? Zeg het maar . . .”

Ach ach, die arme „kleinzoons”! De grond kriebelt zó onder hun voeten . . .

Wat ze willen? Wéghollen willen ze. En liefst zo vlug mogelijk.

Maar het ontzag voor hun vroegere juf zit zó diep ingeworteld . . . ze durven het gewoon niet. Met onbenullige gezichten staan ze elkaar aan te kijken. Of ze van elkaar hulp verwachten!

„Nou toe dan, zeg dan op! Durven jullie niet? Zal ik het dan maar zeggen?” dringt juf aan. „De ober heeft

nog méér te doen vandaag, wat dacht je. IJsjes dan maar?"

Twee doodverlegen hoofden knikken bijna onmerkbaar van ja.

„Goed, dan twee vanilleijsjes voor de heren, ober.”

„Goed mevrouw.”

„Nemen jullie deze twee stoeltjes maar jongens en ga er lekker bij zitten,” nodigt juffrouw Groen. „En vertel dan eens . . .”

De jongens doen automatisch wat hun gevraagd wordt. Daar zitten ze. Als houten poppen . . . onbeweeglijk . . .

„We schrokken nog al van elkaar, hè?” begint juf opnieuw. „Ik zat wat te dommelen, weet je. Geen wonder dat je dan even de kluts kwijt bent, wanneer je opeens aangesproken wordt.

Maar waarom schrokken jullie eigenlijk zo. Zag ik er zó vogelverschrikkerig uit?”

Nee, schudden de touwtjes-hoofden hevig. Néé!

„Weet je wat ik denk, waar het door kwam? Jullie hóorden op school en jullie liepen hier . . . Was het dát?”

Bóm! Weer twee hoofden diep omlaag.

„Zo-zo,” zegt juf dan enkel.

Zo-zo . . . Dat is niet zo mooi, hè?”

Nee, schommelen de poppekoppen.

„En wie was daar mee begonnen?”

Juf weet zeker, dat het Karel geweest is. Maar ze zou het heel fijn vinden, als hij dat zelf zei.

Even blijft het stil, maar dan fluistert Karel: „Ik juf . . . omdat het zulk prachtig weer was . . .”

Juf knikt. Daar weet zij alles van. „En hoe beviel het jullie zoal . . . Zeg eens eerlijk: was het net zo fijn als jullie je het had voorgesteld? Dat spijbelen, bedoel ik . . .”

Karel haalt z'n schouders wat op. O jawel, moet dat betekenen . . . 't Was best leuk . . . tot nu toe dan . . . toen ze er nog niet ingetippeld waren.

Wim schudt een beetje van nee. Eerlijk gezegd was hij de hele middag ook telkens báng geweest. En nú helemáál . . . Zonder verder te vragen begint juf haar thee klaar te maken.

De jongens kijken schuw toe hoe ze alles doet. Of ze thuis is, zo zit ze daar alles te bedisselen.

„Jij het suikerzakje, hè?” zegt ze opeens tegen Karel.

„Daar vroeg jij daarstraks toch om, als ik het wel heb?”

Met pretogen legt ze het ding leeg voor hem neer.

Ai, nu is het Karels beurt om een hoofd als een boei te krijgen. Hij laat het zakje stil liggen, zoals het daar ligt.

Hij durft het gewoon niet aan te raken. Er niet eens naar te kijken!

Maar 't wordt nog erger! Want als een echte gastvrouw houdt juffrouw Groen hun ook nog het schaaltje met biskwies voor. „Kies maar,” nodigt ze vriendelijk.

„Zoek de lekkerste er maar uit . . .”

Kiezen? Zoeken?

Al zouden er vooraan stééntjes gelegen hebben, dan zouden ze die vast en zeker gehoorzaam gepakt hebben. En misschien nog doorgeslikt ook.

Met lange tanden beginnen ze aan het kaakje te knagen.

Báh, wat kráken die dingen . . .

6

Gelijk is de ober er weer. Mét de bestelde ijsjes: zachte gele bergen in zilveren schalen en met dikke sneeuw-koppen van slagroom er bovenop. Om het water van in je mond te krijgen.

Eén voor één zet de man ze voor de jongens neer.

„Niet te lang laten staan,” raadt hij aan, met een knip-oog naar juffrouw Groen.

Net of jongens dat ooit doen, met zoiets fijns voor hun neus, bedoelt hij.

„Jullie hebben maar een beste oma, zeg. Die verwent jullie maar, hé?”

Maar dan is de boot aan bij Karel. Hij moet ineens zó onbedaarlijk lachen om dat „oma”, dat hij het er hardop van uitproest. Hij schudt er helemaal van. Hij vindt het alles bij elkaar toch wel zó potsierlijk, zoals Wim en hij hier nu zitten . . . Hij kan zich echt niet langer meer beheersen.

„Hi-hi-hi!” hinnikt hij zenuwachtig. „Hi-hi-hi . . .”

Hij zit te stikken van de lach en kan er niet meer mee ophouden. En wat nog erger is, dat gegiechel werkt zó aanstekelijk, dat Wim er ook mee gaat beginnen.

En nóg gekker! Zelfs juffrouw Groen kan zich opeens óók niet langer bedwingen. En dan zitten ze me daar toch met z'n drieën te lachen! Te lachen! Niet mooi meer. Een paar traantjes biggelen over de wangen van juffrouw Groen. Ze veegt ze snel af met haar papieren servet.

De ober begrijpt er niets van. Is hij zo belachelijk? Waarmee dan? Hij heeft geen idee.

Een beetje onzeker staat hij erbij toe te kijken. Hij zal maar weggaan, dat is het enige wat er opzit, meent hij. Maar juffrouw Groen zegt gauw: „Kan ik eerst nog even gelijk met u afrekenen, ober? En excuus voor ons rare lachen, hoor. Het zijn namelijk geen twee kleinzoons van me, maar wel twee oude vriendjes, die meer stráf dan ijsjes verdienen. En om het koddige daarvan hebben we nu zo'n pret, begrijpt u?”

De ober snapt het. Nog wel niet helemaal vanzelf, maar dat hoeft ook niet. Hij tikt beleefd tegen zijn slaap, nadat hij het geld van juffrouw Groen in ontvangst genomen heeft.

Die twee „oude vriendjes” krijgen ieder nog een knip-oog van hem, voor hij weggaat. Boffen die even, vindt hij. IJs voor straf . . . Niet gek . . .

Niet dat juffrouw Groen die spijbelarij als een grapje beschouwt. Helemaal niet. Als de ober weg is, en de lachbuien over zijn zegt ze ernstig: „Nu zonder gekheid jongens, zoiets als jullie nu vanmiddag uitgehaald hebben, dat gebeurt nooit meer, hè? Dat is tegen de goede orde. Als iedereen eens zo ging doen, zou de wereld nog grotere janboel worden, dan ze soms al nu is. Neem dat nu maar van mij aan.”

De jongens kijken strak voor zich, maar ze knikken wel van ja. Juf heeft natuurlijk gelijk.

„Stel je even voor, dat álle mannen en jongens vandaag plotseling waren gaan wandelen of fietsen . . . Neem jullie eigen vaders bijvoorbeeld . . .”

Goeie, Karel ziet het al, z'n vader kwam toch altijd al zoveel tijd tekort . . . Stel je voor, een wachtkamer vol mensen en de dokter zit lekker te vissen . . .

Ook Wim kan zich moeilijk een leeg kantoor voorstellen, waar het ook altijd zo enorm druk is. Allebei zien ze best de belachelijkheid er van in, als iedereen z'n werk opeens in de steek zou laten, omdat het zonnetje zo mooi scheen.

„Ja, maar dat zijn grote mensen,” weet Karel toch nog een gaatje te vinden om door te kruipen.

„Goed,” zegt juf. „Maar plichtsbetrachting moet net als alle andere deugden van jongsaf met je meegroeien. Jong geleerd, oud gedaan. Wel eens van gehoord?”

Natuurlijk hebben de jongens dat.

„Jullie willen toch flinke mannen worden?”

Ook daaraan kan niet getwijfeld worden.

„Dus dat was eens en nooit weer! Hand erop?”

Ja, juf krijgt er van ieder de hand op.

„En nu eerst die ijsjes zeg, als we de ober z'n zin doen.”

Even weifelen ze nog, maar dan grijpt Karel als eerste z'n schepje en begint te happen.

Wim doet het hem gauw na. Hap-hap!

Hè, wat ontzettend lekker smaakt dat. Hij zucht van genot als hij het ijskoude goedje door z'n keelgat voelt glijden. Hij had toch al zo'n vreselijke dorst. Als hij niet oppast, schiet z'n tong ook nog mee naar binnen, zou z'n moeder zeggen.

Karel geniet niet minder. Die heeft het gevoel, of hij van binnen onder een lekker koude douche staat. Even vergeet hij erdoor hoe en waar hij zit. En bij wie.

„Hè heerlijk!” zegt hij opeens uit de grond van zijn hart. Of liever uit de grond van zijn maag. Hij schrikt er zelf van.

„Smaakt het?” vraagt juf meegenietend.

Vier dankbare ogen kijken haar aan. Nou, óf het smaakt.

Als de „zilveren bokalen” tot op het laatste druppeltje leeggeschraapt zijn, heeft juf nog iets te zeggen. Ze buigt zich wat naar de jongens toe en zegt zacht: „Nog eens wat kereltjes. Hebben jullie deze middag helemaal niet aan het vijfde gebod gedacht?”

„Vijfde gebod?” vraagt Karel.

„Ja,” knikt juf.

„Van de tien geboden? Uit de bijbel?”

„Precies, niet aan gedacht?”

Nee . . . schudden de jongens.

Vijfde gebod? Wat was dat ook al weer? Die nummers weten ze niet meer zo goed . . .

Maar juf zal wel even helpen. „Eert uw vader en uw moeder . . .”

O ja, dát . . . Maar wat had dat nu met deze middag te maken . . ., zo kijken ze. Ze begrijpen nog niet . . .

„Weten jullie nog wat „eren” betekent?”

Natuurlijk, als je bij juffrouw Groen in de klas gezeten hebt, dan weet je dat.

„Liefhebben,” zegt Wim gauw.
„O zo, en vinden jullie nou, als je je ouders bedriegt, dat je ze dan liefhebt . . .?”
„Bedriegt?” vraagt Karel.
„Ja, bedriegt,” zegt juf nogal fel. „Wanneer je die ouders van jullie stil laat denken, dat je veilig en wel op school je best zit te doen, zoals nu vanmiddag, heb je hen ronduit bedrogen.”
Alsjeblieft! Daar kunnen ze het voorlopig mee doen!
Hun juf windt er geen doekjes om.
Karel is er helemaal knock-out van. Je moet niet aan zijn vader of moeder komen. En zo jong als hij nog is: voor wat er in de bijbel staat, heeft hij heel diep respect.
En Wim?
Die lijkt opeens op hete kolen te zitten. „Hoe laat is het?” roept hij hevig benauwd, voor de zoveelste keer

die middag. Nu juf het over thuis heeft, is hij niet meer te houden . . .

„Ik moet naar huis . . . ik . . .”

Juf schrikt ervan. Ze kijkt op haar horloge. Ja, daar heeft die jongen gelijk aan. Hij moet zeker naar huis, wil hij op schooltijd thuis zijn. Anders worden zij daar natuurlijk ongerust. Die moeder van Wim zit toch al zo gauw in de knoei.

„'t Is kwart over drie,” zegt ze. „Dus als jullie hollen, haal je 't nog wel . . .”

Gelijk staan ze op.

Toch aarzelt Wim nog even. Zal hij juf eerst nog een hand geven? Zou hij durven?

Maar juf houdt de hare al aan de jongens voor. „Dus nooit meer doen, hè? Afgesproken?”

„Nee juf, ja juf . . .”

Karel zegt ook nog keurig: „En vriendelijk bedankt, juf.”

„V . . . van mij ook . . .” stottert Wim.

„Goed hoor!” lacht juf. „Graag gedaan.”

7

Omdat ieder met zijn eigen gedachten bezig is, praten de jongens niet veel onderweg. Allebei lopen ze plannen te maken hoe het nu verder moet.

Wims lip hangt er bij op het onderste knoopsgat. Hij ziet de toekomst lang niet rooskleurig in.

Hoe moet dat morgen op school, met de meester . . . als die vraagt waar ze waren . . .? En als ze dan thuis . . .

Karel voelt zich veel minder bedrukt. Die heeft voor thuis alvast niets te vrezen. Ja, dat dènk't hij. Zijn vader merkt nooit veel. Daar heeft hij het altijd veel te druk voor. En zijn moeder is vandaag de hele dag naar oma in Den Haag. Die was een beetje ziek. En van Willie, het keukenmeisje, heeft hij helemaal niets te duchten.

Op school kón het morgen wel eens fout gaan . . . Maar morgen is morgen.

„Zég jij het, als je thuiskomt?” vraagt hij aan Wim.

Die zit echt in de knoei, dat ziet hij best.

Wim haalt zijn schouders op. „'k Ben zo bang, dat mijn zusjes het misschien al verteld hebben . . . Dat de bovenmeester bij hen in de klas is komen vragen waar ik was . . .”

Karel knikt meewarig.

Ja dat kón . . ., dat deed meneer de Leeuw o zo vaak. Is hij even blij dat zijn zusje nog niet op school gaat, nog pas drie jaar is.

„Zeg, ik herkende haar eerst helemaal niet, jij?”

Wim weet gelijk, wie Karel bedoelt.

„Nee,” knikt hij.

„Ik denk dat het door die kleren kwam,” zegt Karel.

„Die had ik nog nooit gezien. Nieuwe zeker . . .”

„Ik ook niet,” zegt Wim.

„Anders is ze meestal veel meer zó, hè?” Karel wijst met zijn handen rondom zijn lichaam. „Vind je niet?”

Ja, knikt Wim weer.

In haar wijde donkere winterjas zou hij zijn juf overal herkend hebben.

„Ze was wel reuze aardig, hè?”

„En óf.”

Dan zien ze in de verte de Larixlaan al. Hè-hè, ze zijn er bijna . . . Nog een kwartiertje zowat . . .

„Ik schiet hier deze zijstraat maar in, goed?” zegt Karel.

„Dat is korter voor mij.”

„Ja best, dan steek ik hier vast over. Dag! Tot morgen.”
„Ja, tot morgen . . .”

Als Wim van Dam even later de huiskamer binnenkomt, ziet hij onmiddellijk dat het mis is. Hij ziet het gelijk aan zijn moeders gezicht.

„Dag mam,” probeert hij nog zo gewoon mogelijk te doen. Maar dat is boter aan de galg.

„Zo, is meneer daar?” vraagt zijn moeder schamper.

„Was 't leuk op school?”

Wim weet niet waar hij blijven moet.

„Wéét u 't al?” is alles wat hij zeggen kan.

„'k Zou 't wel denken, als je zusjes met zo'n boodschap thuisgekomen . . .”

Dacht hij het niet?

„Ik ben me een ongeluk geschrokken, als je dat maar weet. 'k Wilde net de politie op gaan bellen . . .”

„De politie?”

„Ja, wat dacht je dan? Ik wist toch helemaal niet waar je was? Je kon wel verdronken zijn . . . Of meegenomen of wat dan ook . . . Zeg op, waar heb je gezeten?”

Het is aan mevrouw van Dams stem duidelijk te merken, dat ze zenuwachtig is. Haar stem slaat telkens een beetje over. Ze is echt van streek en bijna in tranen, dat ziet Wim zó.

„Ik was met Karel . . .,” begint hij.

„Met Kárel? Wat met Karel . . . vertel op alsjeblieft . . .”

Dan, met horten en stoten begint Wim met zijn verhaal.

Oei! De ogen van zijn moeder worden groter en groter.

Ze kan haar oren niet geloven. „Jij?” zegt ze boos.

„Jij? Gewoon niet naar schóól gegaan? Spijbelen? Jij?

Hoe krijg je het in je hoofd!”

Ach, Wim hád het niet in zijn hoofd gekregen. Kárel had het immers verzonnen . . . Maar hij weet best, dat hij met zulke smoesjes niet bij zijn moeder hoeft aan te komen.

„En ik, die vanmiddag nog zei, dat je je plicht maar te doen had,” moppert mevrouw van Dam.

„Dat zei juffrouw Groen ook al . . .”

„Juffrouw Groen? Hoe kom je daar nu weer op? Wat heeft die hier nu mee te maken?”

„Zij was daar ook . . .”

„Wáár daar?”

„Bij de Plas. Ze zat daar op een terras. En toen kregen we ijs en kaakjes . . .”

Nu staat mevrouw van Dam helemaal perplex.

Bij de Plas? Was hij daar helemaal geweest? Bij al dat water?

Ze pakt Wim stevig bij zijn arm.

„Wat sta je daar nu toch allemaal te fantaseren, jò. Je liegt toch niet? Vertel op . . .”

Maar zó kan Wim zijn verhaal er niet uitbrengen. Als moeder zo doet, weet hij het echt niet meer.

Plotseling springen de tranen in zijn ogen en snikkend gaat hij met zijn hoofd op zijn armen aan de tafel zitten grienen. Zijn schouders schokken op en neer.

Al de spanningen van de hele middag ligt hij daar zielig los te huilen.

Maar daar vermurwt hij zijn boze moeder toch echt niet mee. O nee.

„Ja-ja,” zegt die zonder het minste greintje medelijden, „ja-ja, dat is maar gemakkelijk! Eerst doen waar je zin in hebt en als het fout loopt, een potje gaan jammeren. Dat is een klein kunstje.

Als je vader straks thuiskomt, zul je nog eens wat anders beleven, mannetje! Die neemt zoiets helemaal niet!” Mevrouw van Dam pakt haar zoon weer bij zijn arm en terwijl ze hem als een soort blindeman naar de deur duwt, zegt ze: „En ga nu maar naar boven, naar je kamertje. Huil daar maar verder uit. En kom niet eerder te voorschijn vóór we gaan eten, verschrikkelijk ondeugende jongen!”

Wim laat zich gewillig wegvoeren.

„Ik zal het heus nooit meer doen,” belooft hij snikkend, en echt gemeend.

„Dat moest er nog bijkomen ook!” zegt zijn moeder.

„Dan zal ik je vast en zeker voortaan aan een hand naar school gaan brengen. Aan een hánd, versta je! Zo groot als je bent!”

Even nadat Wim de kamer uitgeloodst is, gaat de telefoon. Met een ontstemd gezicht neemt zijn moeder de hoorn op. „Met mevrouw van Dam,” zegt ze kort.

„Met juffrouw Groen,” hoort ze aan de andere kant van de lijn.

„O juffrouw Groen, wat ben ik blij dat u belt. Wat is er vanmiddag toch allemaal gebeurd?”

„Dat dacht ik al,” lacht juffrouw Groen expres zo vrolijk mogelijk. „Ik dacht al wel, dat ik je wat kalmeren moest. Ik kén mijn Annetje „Banghart” van vroeger. Er is niets aan de hand, hoor. Ik zal het je allemaal even kort vertellen, luister.”

Hè, het is of er opeens kilo's zorg van mevrouw van Dams schouders afglijden. Van die tobberige schouders van die brave Annetje „Banghart”. En als juf haar alles uit de doeken heeft gedaan, zegt ze hartgrondig en weer veel kalmer; „Voor één ding ben ik toch nog heel erg blij . . ., juf.”

„En dat is?”

„Dat die ondeugende apen in úw handen gevallen zijn . . .

Dank u wel hoor, juffrouw Groen! Komt u er nog eens een lekker kopje koffie voor bij me drinken?”

Nou, dat belooft juffrouw Groen natuurlijk.

En Karel? Wat had die voor een thuiskomst?
 Nou, wel een beetje anders. Dáár kwam geen moeder
 aan te pas. Wel een vader!

Karel wist niet wat hij zag, toen hij buitenom de tuin in
 kwam. Ziet hij daar zijn lange vader in de diepste knie-
 buiging zitten, die er maar te maken is.

Met wijd-uitgespreide armen zit die daar lokkend te
 zingen: „Wie komt er in m'n hui-hui-sje!”

Kijk, kijk! Daar komt zijn kleine dochttertje al aange-
 rend. Hesje heet ze. En als ze vlak bij die open armen is,
 stort ze zich er met een hoog gilletje en met een spron-
 getje in. Hup! Gelijk gaat haar vader weer staan, tilt
 haar heel hoog de lucht in en laat haar dáár dan ook nog
 een paar keer verend op en neer dansen.

Hesje giert van de griezelligheid.

„Nog eens doen!” roept ze hard. „Nog eens, pappa!”
 Mee-genietend staat Karel naar het leuke spel te kijken.
 Wat houdt pappa veel van Hesje, schiet het door hem
 heen. Zie je zo. En ook héél even gaat het door zijn ge-
 dachten: 'k wou dat pappa dat bij míj ook zo eens . . .
 Maar daar lacht hij zichzelf even zo gauw weer om uit.
 Stel je voor! Hij ziet zich daar ook al zo in de lucht
 bengelen. Een jongen van bijna negen. Zou z'n vader
 daar even de vracht aan hebben.

„Nog eens, pappa! Nog één keertje dan . . .” smeekt zijn
 zusje weer. Ze kan er maar niet genoeg van krijgen.
 „Goed, één keertje nog,” lacht dokter Prins. „Echt hoor!

Dán moet ik weer heel gauw naar de zieke kindertjes, hè?"
Floep! Daar zit hij al weer zo klein mogelijk opgevouwen op de grond.

„Wie komt er in m'n hui-hui-sje!"

Opeens weet Karel een grap.

Nog vóór Hesje haar aanloopje heeft kunnen nemen, rent hij op z'n vader af en roept keihard: „Ikke! Ikke!"
Z'n vader schrikt zich een hoedje. Hij had zijn zoon nog totaal niet in de gaten gehad. Maar hij is wel blij, dat hij hem ziet.

„Hallo jong!" roept hij verheugd, terwijl hij gauw recht-op gaat staan. „Ben jij ook weer boven water? Gelukkig, dan kan ik straks weer gerust verder met m'n werk." Karels gezicht betreft.

„Bent u dan nog niet klaar?"

„O nee jong, nog lang niet. Ik kwam maar éven kijken, hoe Hesje het maakte zo zonder mamma."

„U komt toch eten, straks?"

„'k Hoop het wel . . . maar toe boy, speel jij dan tot zo lang nog wat met je zusje, wil je? Zij heeft het vandaag zo ongezellig gehad."

Karel knikt toestemmend. Dat wil hij best doen. Ai, daar gaat de telefoon ook maar weer eens. Rràng! Dokter Prins rent met zijn lange benen het huis in. Dat treft al weer, denkt hij. Kan hij die gelijk nog even zelf aannemen.

„Laat maar, Willie!" roept hij naar de keuken. „Ik bèn er al . . ."

Kleine Hes kijkt met teleurgestelde ogen haar vader na. Ze wil een potje gaan huilen, nu haar speelkameraad haar zo opeens in de steek laat.

Maar Karel zegt vlug: „Wil je in mijn huisje, Hesje? Ja?"

Precies zoals hij het zijn vader heeft zien doen, hurkt hij ook diep en spreidt er zijn armen eveneens heel wijd bij uit.

„Wie komt er in mijn hui . . . hui-sje!” zingt hij. Oké, z'n kleine zus lacht alweer. Even later springt ze al in de armen van haar grote broer. Met zó'n vaart, dat ze met huis en al ondersteboven rolt. Maar dat mag niet hinderen. Is juist leuk!

„Nog eens, Kaka?” smeekt ze. „Nog eens . . .” Nog wel drie keer doet Kaka het. Hij vindt het zelf ook een heel plezierig spelletje. Dat „vadertje” spelen ligt hem echt wel. En dat geschater van Hesje vindt hij enig om te horen.

Net als hij het voor de vierde keer wil gaan doen, wordt hij geroepen. Tikt vader met zijn ring tegen de tuinkamerruit. Als hij daarheen kijkt, ziet hij dat die hem wenkt om binnen te komen.

„Even wachten Hes,” roept hij gauw achterom. „Even naar pappa, ik kom zo weer!”

Als Karel bij zijn vader in de kamer komt, kijkt die hem lang niet vriendelijk aan.

„Waar was jij vanmiddag?” vraagt hij streng.

Karels hoofd knakt met een plof naar voren, zo schrikt hij.

„Niet op school, hè? hoor ik daarnet van juffrouw Groen.”

„Nee,” schudt Karel.

„We zullen er nu niet langer over praten. Daar heb ik geen tijd voor. Dat zal je moeder vanavond wel eens grondig doen.

Maar die verknoeide middag moet overgedaan worden, hoor ik nu net van je onderwijzeres. Die heeft dat allemaal al geregeld met je school. Daarom belde ze op. Zij dacht dat je moeder thuis was . . .”

Oei! En hij maar denken daarstraks, dat hij thuis geen moeite te verwachten had, staat Karel schuld bewust te denken.

„Maar ik wil je wel zeggen, dat je het aan je juf te danken hebt, dat ik je hier nu niet gelijk een flink pak voor de broek geef . . .” gaat zijn vader verder. „Spijbelen! Hoe krijg je het in je hersens . . . En marcheer nu maar op en ga naar je zusje, allé!”

Karel doet het gauw, zonder meer om te kijken. En dat is maar goed ook. Want dàn zou hij misschien nog net die lach op z'n vaders gezicht gezien hebben. Die overigens helemaal niet voor hém bestemd was.

Voor wie dan wel? O, voor juffrouw Groen. „Ik zàl ze,” staat hij er bij te mompelen. „Ik zàl ze die rakker!”

Rakker? Wat heeft dat brave mensje dan wel gedaan? Wel, die heeft hem daarstraks door de telefoon iets heel ondeugends gevraagd. Ze zei: „Was er vroeger óók niet zo'n soort jongetje bij haar op school geweest? Zo'n dertig jaar geleden. Een jongetje dat óók Karel Prins heette? En óók wel eens niet op school was komen opdagen omdat hij er met zijn nieuwe voetbal vandoor was?”

Ja-ja, dat had zij hem allemaal gevraagd, die oude juf van hem! En dat bewuste jongetje, die andere Karel Prins, dat was hij zelf geweest . . . Hij weet het nog best. Foei, wat kunnen die schooljuffen toch akelig lang onthouden . . . Maar hij zal haar wel krijgen,

hoor! Hij verzint wel wat. Dat „plaag-balletje” kaatst hij terug, zo zeker als hij Karel Prins heet. En ze zal daar niet lang op hoeven te wachten. Vanavond zal hij dat eens met zijn vrouw bepraten.

Zie je, vandaar die lach, toen hij zijn spijbel-zoontje nakeek. Die kwaje aap! Die appel, die dus niet ver van de boom gevallen was.

Maar arme juffrouw Groen! Met dokters valt niet te sollen, pas maar op. Hij zàl je, kijk maar uit!

9

De volgende dag, woensdag, lopen Karel en Wim wéér samen over de Larixlaan. Wéér om een uur of een. Niet op weg naar school vanzelf. En ook zijn ze niet op weg naar de Plassen. Al zou het daar prachtig weer voor zijn. Nee, geen schepnet of jampot komt er bij te pas deze middag. Ze zijn op pad naar juffrouw Groen, schoolwerk van gisteren inhalen. Alleen als dát gebeurde, zou meneer de Leeuw, het hoofd van de school, hen verder met rust laten. En nog alleen op dringend verzoek van juffrouw Groen.

Ze hebben hun ene hand vol met schoolspulletjes. Een reken- en een taalboek . . . schone blaadjes . . . een balpoint . . .

Alleen Wim heeft er nog iets anders tussengeklemd zitten. Een plat pakje.

Daar wil Karel het zijne van weten. „Héb je daar?” vraagt hij nieuwsgierig.

„Doosje kersenbonbons,” zegt Wim. „Voor de juf, van m'n moeder . . .”

„Oh,” zegt Karel. Hij schrikt een beetje. Zijn moeder heeft niets meegegeven . . .

„Waarom eigenlijk?” wil hij weten.

„Nou jò, omdat m'n moeder weet, dat zij die zo lekker vindt . . .”

„Hoe kan zij dat dan weten . . .?”

„Nou, als ik jarig ben hè, dan mag ik altijd op kersenbonbons trakteren aan de meesters en de juffrouwen. En dan zegt zij altijd: „Hè, wat lekker! Jò, daar ben ik gewoon dól op . . .” Nou en toen zei m'n moeder: „Neem maar zo'n doosje voor haar mee. Dat heeft zij wel aan je verdiend . . .”

Karel knikt. Dat is waar, vindt hij ook. Maar . . . hoe moet het dan met hèm? Hij heeft niets voor haar bij zich. Toch wel vervelend . . .

„Ik weet alleen nog,” zegt hij, „dat ze altijd tegen me zei: „Welgefileseflapstaart of zoiets, als ik jarig was.”

„O ja,” herinnert Wim zich nu ook weer. „Tegen mij ook . . . Maar een fileseflapstaart kun je niet kopen . . .”

„Nee,” grinnikt Karel.

„Weet je wat?” belooft Wim gul. „We zeggen gewoon dat dit pakje van ons samen is. Kan toch bèst!”

Karel kijkt zijn vriendje opgelucht aan. „Ja?” vraagt hij.

„Zou je moeder dat goed vinden, denk je?”

„Goed vinden? Waarom niet? M'n moeder zou me . . . ze zou me juist een gierige krent vinden, als ik het niet deed . . .”

„Nou goed dan, graag! Dank je wel. En als ik thuiskom zeg ik het wel. Doet mijn moeder misschien ook nog wel zoiets.”

Maar nu vindt Wim dat Karel eens een echt suffie is.

„Nee jò,” lacht hij. „Dan zou jij toch twéé keer wat geven . . .”

„O ja.”

„Zeg,” vraagt Wim, „ben jij wel eens eerder bij juffrouw Groen thuis geweest?”

Zie je, hoe dicht er bij jufs flat komen, hoe meer hij er tegenop gaat zien, die wezel. Hij is toch altijd al zo verlegen . . .

„Nee,” zegt Karel. „Nooit . . . Als 'k maar niet moet lachen . . .”

„Oei! Lachen?” Wim blijft er even van stilstaan. „Niet doen, hoor!” waarschuwt hij angstig. „Want als jij eenmaal begint . . .”

„Dat gebouw is het,” wijst Karel. „Op nummer tachtig moeten we zijn.”

Even later staan de jongens in de hal van de flat. Ze komen langs een groot bord. Daar staan al de namen van de bewoners op. Gauw beginnen ze te zoeken.

„Hier!” roept Karel het eerst.

„Hier! O. Groen . . . hier moeten we op de knop drukken. Doen?”

Wim knikt wat benepen. Gelukkig dat Karel alles zo durft, denkt hij.

Stevig zet Karel zijn wijsvinger op het belknopje. „O. Groen,” leest hij nog eens hardop. „Okkie Groen,” zegt hij er guitig achteraan.

„Gekkie . . .”

„Of oma Groen, kan óók . . .,” fluistert hij zacht, met een droog gezicht. Maar hij moet er wel bij op z'n kiezen bijten . . .

„Jò, hou nou op, hoor!” smeekt Wim, anders begin ik hier al te gieren . . .”

„Ssst!” Er komt een stem uit de spreekbuis. Jufs stem, maar met zó'n rare klank erbij, dat de jongens maar nauwelijks geloven dat zij het is.

Ze roept: „Ga maar naar de liftdeur, jongens. Ik kom jullie daar wel even halen!”

„Ja juf . . .” klinkt het bedeesd terug. Dan gaan ze de deur met „Lift” erop zoeken.

„k Dacht eerst dat het de boze wolf was,” moet Karel toch nog even spotten. „Gekke stem had ze, hè?”

„Zzzzzt . . . zzzzzt . . .” Daar is de lift al beneden. Bóm! De deur gaat open en juf wenkt de jongens om binnen te komen.

Of ze langs een gevangenvewaakster de cel in moeten, zó gedwee stappen die knapen het kleine lifthokje in.

„Zzzzzt . . . zzzzzt . . .”

Tijdens het vervoer zeggen ze niets. Bom! gaat het weer. „Uitstappen maar,” zegt juf. „En dan mijn kluisje maar in. Ja, waar de huisdeur open staat.”

Schoorvoetend doen de jongens het.

„Kijken jullie nu eerst maar eens wat rond,” doet juf gezellig. „En ga er dan maar bij zitten. 't Geeft niet waar . . . Dan ga ik gelijk limonade klaar maken. Dat lusten jullie toch wel?”

Toe maar, dat wordt weer mooi, vinden de jongens.

„Graag juf,” zeggen ze allebei beleefd. Ze beginnen zich al wat vrijmoediger te voelen door die vriendelijke woorden.

Goeie, wat gezellig is het hier, vindt Karel. Echt wat nieuwsgierig kijkt hij rond.

Wim net zo goed. Hij is opeens helemaal niet schuw meer. O kijk nóu eens! Die muurklok daar! Hij trekt Karel aan zijn mouw en wijst er een beetje stiekem naar.

„Onze klok,” zegt hij zacht.

„O ja,” begrijpt die onmiddellijk „Ja, dat is hem!”

Hún klok? Ja daar hangt de mooie friese klok die alle kinderen van de school samen aan juf gegeven hebben, toen ze van school wegging.

Juf ziet de jongens kijken. Ze lacht erom.

„Kennen jullie hem nog?” vraagt ze.

„Hij hangt daar magnifiek, hè? O jongens, ik ben er toch steeds nog zó blij mee! Zeg het maar eens tegen de andere kinderen op school ook. Iedere keer als hij slaat

of als ik er op kijk denk ik weer: „Dank jullie wel, lieve kinderen . . .”

„Iedere keer?” vraagt Karel ongelovig.

„Nou ja, mallerd, bij wijze van spreken bedoel ik . . .”

„O,” zegt hij. „Ik dacht al . . .”

„Zie zo. Hier staat jullie limonade. Drink maar lekker op . . . Want dan moeten we aan 't werk, willen we vriendjes blijven met meneer de Leeuw.”

Juf gaat er ook gezellig bij zitten.

En de jongens beginnen te drinken. Hè lekker fris . . . kersenslimonade . . .

Wacht eens! Wim herinnert zich opeens zijn pakje.

Zo vlug hij kan, legt hij het voor juf op een tafeltje neer.

„Van ons, voor u,” zegt hij er bij. „Kersensbonbons.”

„Voor mij? Hebben jullie die voor mij gekocht? Wat aardig!”

Wim en Karel krijgen allebei een stevige handdruk. Wims gezicht straalt. Hij is zelf minstens zo blij als zijn juf.

Tja, vreugde geven is vreugde beleven, zegt een spreekwoord niet voor niets. Karel is minder blij met jufs lof. Die krijgt een beetje het gevoel, of hij iets ontvangt, wat hem niet eerlijk toekomt. Maar juf merkt daar gelukkig niets van.

En nu aan 't werk!

De jongens komen ieder aan een kant van de grote tafel te zitten. Juf heeft er een plastic kleed overheen gelegd.

Die knapen willen wel eens putjes prikken met hun pen of krassen maken of vlekken. En haar mooie eettafel is nu eenmaal geen schoolbank.

Ziezo, ze kunnen beginnen.

Oefening zes van blz. 26 moeten ze maken uit hun taalboek. Wie daar mee klaar is, kan aan zijn sommen beginnen. Paragraaf 14 helemaal. Dat zijn tien verschillende sommen. En elke som bestaat weer uit drie rijtjes van vijf.

Ze weten dus vooreerst wel, wat ze te doen hebben! Vol ijver beginnen ze. Want naar vinden ze het eigenlijk helemaal niet. Eerlijk gezegd zelfs leuk. Ze maken er een soort wedstrijd van, wie het eerst klaar is. Maar dat heeft juf zo in de gaten.

„Nee nee,” waarschuwt ze streng. „Nee nee, zo niet zeg. Het werk moet er natuurlijk keurig netjes uitzien. Anders zet ik er mijn naam niet onder als teken dat ik het nagekeken heb. Want dat móet van meneer de Leeuw.” Goed, dan zullen ze het langzamer doen . . .

Maar jij dan ook! zo kijken de vrienden er elkaar bij aan. Sportief zijn . . .

10

Wel een half uurtje hoor je dan niets anders in de kamer dan het tikken van de friese klok.

Juffrouw Groen zelf zit te lezen. Zo nu en dan kijkt ze eens op om te zien of haar klasje wel op de goede manier doorwerkt.

Nou, dat is steeds in orde. Karel en Wim zitten echt hun best te doen.

Opeens, bijna gelijk krassen hun stoelpoten over het parket. Ze zijn klaar met hun taal.

Juf neemt de volgeschreven blaadjes aan en kijkt ze vlug door. Hoe bestaat het! Die Wim heeft er geen enkel foutje in.

„Mooi zo,” zegt ze goedkeurend. „Knap gedaan.” Ze zet er met Wims balpen een keurig „gezien O. Groen” onder.

„Nu je sommen nog, vent . . .”

Ai! Karel heeft twee vergissingen. Die woorden moet hij er even goed onder schrijven. Maar jufs handtekening krijgt hij alvast.

Dan herhaalt zich weer een tijdje hetzelfde: klok tikken . . . kijken . . . schrijven . . . Tot de strafmakers wéér klaar zijn en hun werk nogmaals komen aanbieden. Nu hebben ze er geen van beiden fouten in. Rékenen kúnnen ze die knapen.

Juf is best tevreden. „Zie zo,” zegt ze met een blik op haar klok. „Nu hebben we nog best even tijd voor een kopje thee. Jullie zullen wel weer uitgedroogd zijn. Mét ieder een snoepje uit jullie eigen doos, ja?”

Nou, de jongens hebben daar eerlijk gezegd niets op tegen. Ze hebben best trek in thee . . .

„En weet je wat?” stelt juf ook nog voor, „terwijl ik inschenk, willen jullie dan gelijk mijn album eens bekijken? Waar alles in staat over mijn afscheid van school? Er staan o zo veel foto's in.”

Nou, dat willen die gasten natuurlijk erg graag.

„Meneer de Leeuw heeft er heel wat genomen,” zegt Karel. „Maar wij hebben ze nog nooit te zien gekregen . . .”

Gretig pakken ze het album aan.

„Misschien staan wij er ook nog ergens op . . .” hoopt Wim.

Gespannen beginnen ze er naar te speuren. En ja hoor!

Wat moeten ze giechelen, wanneer ze zichzelf werkelijk ergens ontdekken.

„Moet je jou zien Karel, met die feestneus op! Je lijkt wel weggelopen van het carnaval. Enig!”

Over de ruggen van de jongens heen komt juf gauw even meekijken. Voor haarzelf is het ook altijd weer een genoegen om al die foto's nog eens door te nemen.

„Dit is een mooie, juf!” roept Karel opeens enthous-

siast. „Deze, die gekleurde! Waar u op staat met de klok in uw armen. Gød zeg!”

„Já-á!” beamt Wim. „Bérengoed!”

Allebei kijken ze naar de muur om de klok te vergelijken . . .

„Hij is het precies . . .” vindt Wim.

Maar Karel doet gelijk verschrikt zijn hand voor zijn mond. „Oh!” roept hij benauwd. „Oh! Ik moest om half vier buiten zijn. Hier om de hoek. En 't is al vijf vóór! Daar zou m'n vader me met de auto halen! We moeten naar de kapper!”

Wat zorgelijk kijkt hij juf aan met ogen die vragen: mag het? Kàn ik over vijf minuten weg?

Juf lacht goedig. „Drinken jullie dan maar héél vlug je thee op. En ieder een kersenbonbon. Gelukkig dat je er nog bijtijds erg in hebt, jong!”

In een paar slokken zit de thee er in. Hè-hè, dat smaakt. „Zo-zo,” zegt juf glimlachend, „moeten jullie naar de kapper? Moeten de wilde haren er weer zo nodig af? Ik dacht anders dat jouw vader die al heel lang kwijt was,” plaagt ze.

Karel snapt helemaal niet, dat juf maar een spreekwoord-grapje maakt.

„Pappa?” roept hij verontwaardigd. „Pappa z'n haren kwijt? Oei! Nog lang niet, hoor!”

Maar dan horen ze alle drie buiten een claxon toeteren. Drie korte stootjes.

„Daar is-ie al!” roept Karel. Hij loopt naar het raam en wuift naar beneden.

Dan pakken de jongens vlug hun schoolspullen en willen afscheid nemen. Maar juf zal ze wel even met de lift brengen. Die wildebrassen bij al die knoppen . . . dat vertrouwt ze niet al te best.

Wanneer dokter Prins zijn oude schooljuf in de flatdeur ziet, doet hij vlug het portier van de auto open. Met uitgestrekte hand komt bij haar beleefd even groeten.

„Mogen de gevangenen weer los?” vraagt hij.

„Neemt u ze maar mee,” lacht juffrouw. Ze probeert er genadig bij te kijken.

„Ze staan nu weer op het goede pad.”

„Laten we hopen, dat het voorlopig zo blijft . . .” zegt dokter Prins. Ook met een gezicht of hij het meent.

„Ach, met een beetje goede „nazorg” van de ouders . . .” plaagt juf expres. „En een goed voorbeeld . . .”

Dokter schudt zijn hoofd. Rakker! zou hij weer willen zeggen. Maar dat dóet hij natuurlijk niet. Zou hij nooit durven, hij kijkt wel uit!

„Kom jongens,” zegt hij maar gauw. „De kapper wacht.”

Maar die jongens zijn er al lang van door. Die hebben niets van het hele gesprek gehoord. Die zitten al prinsheerlijk in de auto. Ja, Wim natuurlijk ook. Tot de kapper mag hij meerijden. Nou en dan is hij zó thuis.

Weer in haar flatje terug, gaat juffrouw Groen er eens even rustig bij zitten. Ziezo, dat is ook weer achter de rug. Al met al een genoeglijk middagje geweest. Die knulletjes mochten gerust nóg wel eens een keertje komen. Maar dan niet meer voor straf. En zeker niet voor spijbelen. Dat zou ook wel nooit meer gebeuren.

Ze kenden de plicht-spelregels nu wel, die pientere knaapjes, dat weet ze zeker.

Ha! Daar was de krant al! Fijn, die ook eerst nog even doorkijken. En dan om half zes maar eens voor haar warme maaltijd gaan zorgen. Ja, eerst de krant . . . gezellig!

Maar juist om half zes zowat, wordt er gebeld.

Juffrouw Groen staat haastig op. Wie kan dát nu zijn? Ze verwacht niemand.

„Wie is daar?” roept ze nieuwsgierig door de spreekbuis.

„De bloemist,” hoort ze aan de andere kant.

„De bloemist? Voor mij?”

„Ja wilt u even aannemen? U bent toch mejuffrouw O. Groen?”

„Ja, die ben ik . . . goed, ik kom!”

En daar wordt me haar toch een bos tulpen in haar handen gestopt . . .! Geweldig! Het zijn er minstens veertig! En allerlei kleuren. Magnifiek!

Wat verbouwereerd staat de oude dame een poosje naar al die pracht te kijken.

„Zijn die écht wel voor mij?” vraagt ze ongelovig.

„'k Zou 't wel denken,” lacht de bloemist. „Uw naam en adres staan er tenminste op . . .”

Ja dat is waar. Ze leest het nu zelf.

„M . . . maar wie stuurt me die dan? En waarvoor? Ik ben helemaal niet jarig of zo.”

Ja, dat weet de bloemist ook niet, hoor.

„Het kaartje zit ertussen, kijkt u maar,” wijst hij gedienstig. Gelijk tikt hij wat gehaast tegen zijn slaap. Hij moet weer snel weg; hij heeft het druk.

„Veel plezier ermee dame,” wenst hij eerst nog.

„Dank u . . . dank u . . .” zegt juffrouw Groen. „Maar wacht u even . . . u krijgt nog . . .” Ze moet die vriendelijke man toch wat geven . . . Maar dat gaat niet meer. De vluggerd is al om de hoek verdwenen.

Zenuwachtig begint ze dan naar het afzenderskaartje te vissen. Hà, daar heeft ze het.

Nóu . . .! snap je dáár nu iets van?

– Met de hartelijke groeten van Karel en Karel'tje de Stoute – leest ze.

Karel de Stoute? De Stoute? Ze kent helemaal geen familie de Stoute . . .! Nooit van gehòrd zelfs. Je zult toch zo héten! Ben je dán goed af! schiet het door haar brein.

De Stoute . . .! Juffrouw Groen verzint zich suf. Maar ze komt er niet achter . . . Eindelijk geeft ze het maar op. Zou ze nu zó oud zijn, dat ze zich geen namen meer weet te herinneren?

Ze schrikt er een beetje van. Misschien straks, hoopt ze. Ze moet ook opeens een beetje lachen, die spotvogel. Het zal toch die graaf of edelman uit het jaartallenboekje niet zijn? Die van 1467 tot 1477? Maar die goeie man was al zowat vijfhonderd jaar geleden gestorven . . . Die stuurde geen tulpen meer . . .

Terug in haar kamer is er van eten koken vooreerst nog geen sprake. Eerst die bloemen in het water zetten. Tjonge-jonge wat een schoonheid van een boeket. Een lust om naar te kijken. Wie ze dan ook gestuurd mag hebben, dolblij is ze er mee, die juffrouw Groen.

Even zo goed blijft dat ontevreden gevoel in haar achterhoofd kriebelen: Karel de Stoute . . . wié wié is dat nou? Ze pakt het kaartje nog eens . . . en leest . . . Ze keert het ook eens om . . . Zou dáár misschien . . .?

En dan? Dan ziet ze daar twee tekeningetjes die er zo maar met inkt opgekrabbeld staan. Het ene stelt een jongen voor die achter een voetbal aanholt . . . Het andere óók een jongen, maar die zit naar zeilende scheepjes te kijken, aan de oever van een plas.

Traag, héél traag begint het dan bij haar te dagen. Begint ze het een en ander eindelijk wat dóór te krijgen.

O-o! als dokter Prins nú dat gezicht van haar eens zou kunnen zien! Wat zóu hij genieten, die Karel de Stoute! Hij zóu haar immers zo erg, gisteren? Nou, hij hád haar hoor! Voor honderd procent. Hij hád haar gekregen . . . Hoor maar eens even. Z'n oude juf slaakt er zelfs een hoog gillette bij. „O éinig!” roept ze ook. „Nou heeft-ie me te pakken!”

Zo vlug ze kan, schiet ze naar de telefoon en zoekt even in de klapper. Ja, daar heeft ze het nummer al.

Dr. Prins 25.43.21.

Prik-prik, doet haar trillende vinger; zes maal achter elkaar. Als hij nu maar thuis is, hoopt ze.

Ja hoor. „Prins,” zegt de haar o zo bekende stem rustig. Oei-oei! Dan wordt het me daar toch een vrolijk gesprek! De vonken springen er telkens af. Maar ook wordt er veel gelachen. Vooral over dat moeilijke peinzen van juf, wie die stoute Karel toch wel zijn mocht.

„Ja-ja,” zegt dokter Prins aan 't eind, „ik wilde u maar eens goed straffen, ziet u. Of liever, dat ijzeren geheugen van u. Dat nog wist van die ándere Karel, dat voetbalmaniakje . . .”

Juffrouw Groen bloost ervan.

„Je vond het toch niet erg hè, dat ik dat zei?” vraagt ze een ietsepietsje benauwd.

„Héél erg,” antwoordt dokter Prins.

„Heus?”

„Ja heus, maar dan alleen wat dat jongetje toen deed . . . die Karel de Stoute . . .”

Die avond eet juffrouw Groen wel een uur later dan anders. Maar wat hindert dat met zo'n frisse lenteweelde op je tafel. De kamer is er helemaal feestelijk van. Ze zou die vaas wel aan iedereen willen laten zien. Mórgen, hoopt ze.

Morgen vraag ik gasten! Vast! Kunnen die er van meegenieten.

En nog later, véél later, als juffrouw Groen al in bed ligt, gebeurt het nóg eens. Schiet ze wéér in de lach. Zomaar, onder de dekens.

„Karel de Stoute . . . gnuift ze in haar kussen. „En Karelkje de Stoute . . . hoe verzínt hij het . . .”